

הכתובה

יחד עם כל השמחה והברכות על כוס יין שיש בחתונה, ההלכה במבט האחראי והמפוקח לא שכחה לדאוג לזכויותיה של האשה במידה והשידוך לא יעלה יפה. ולצורך זה כותבים את הכתובה, שהיא מגילת הזכויות של האשה. בכתובה מתחייב החתן כלפי הכלה בכמה עניינים, אבל העיקר הוא ההתחייבות של הבעל לתת לאשה סכום כסף במקרה שהשידוך לא יעלה יפה, והם יתגרשו. או במקרה שהבעל ימות לפני אשתו, אף אם בצוואתו הוא יוריש את כספו לקרוביו האחרים, מכל מקום האשה תקבל עוד לפני היורשים את הסכום שנרשם בכתובתה. וזאת כדי לעזור לה להתחיל את חייה החדשים כגרשה או אלמנה.

ועוד תפקיד מרכזי יש לכתובה, והוא למנוע גרושין שאינם הכרחיים. שעל ידי שהבעל המרוגז יזכור את הסכום שעליו יהיה לשלם לאשתו אם יגרשנה, תתקרב עליו דעתו, ויחשוב, אולי בכל זאת עדיף לנסות לחיות ביחד בשלום ואהבה, במקום לשלם את הכתובה. וכפי שאמרו חז"ל: "כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה" (כתובות לט, ב). וכדי להבטיח עוד יותר את זכויותיה של האשה, תיקן שמעון בן שטח, שכל נכסיו של הבעל יהיו משועבדים לתשלום הכתובה אם יתגרשו. היינו שגם אם אין לבעל מזומנים, מכל מקום ירדו לנכסיו, ויגבו מהם את שווי הכתובה. וכמובן גם תקנה זו נועדה בין השאר כדי לעכב כעסנים מלהתגרש בחופזה (כתובות פב, ב).

סכום הכתובה

נחלקו התנאים בשאלה האם כבר התורה חייבה את הבעל לכתוב לאשתו כתובה שתגדיר את סכום הפיצויים שיצטרך הבעל לתת לאשתו במקרה שיתגרשו, או שזו תקנת חכמים (כתובות י, א). ולמעשה, כללה לא משנה אם הכתובה היא מן התורה או מדברי חכמים, בכל מקרה אם תתגרש או תתאלמן – תקבל את סכום כתובתה.

סכום הכתובה נקבע על פי שלשה מרכיבים, עיקר הכתובה, הנדוניה, ותוספת הכתובה. עיקר הכתובה הוא סכום קבוע של מאתיים זוז, שהוא סכום המינימום שנקבע לכתובה, וזהו סכום שניתן היה להתקיים בו במשך שנה לפחות. החלק השני הוא הנדוניה, דהיינו עושים חשבון של הכסף והרכוש שהצד של הכלה העביר לרשותו של החתן, ומאחר שהחתן זכה בו, עליו להוסיף את שוויו בכתובה, כדי שאם יתגרשו, רכושה לא ישאר ברשותו. והחלק השלישי הוא התוספת שהחתן היה מוסיף משלו על עיקר הכתובה ועל סכום הנדוניה שקיבל. ומחשבים את שלשת המרכיבים יחד, וזהו סכום הכתובה. היינו, הסכום שהחתן מתחייב לתת לאשתו אם יגרשנה. וכן אם הבעל ימות לפני אשתו, זהו הסכום המינימלי שהיא תגבה מנכסיו, גם אם שמה לא יוזכר בצוואתו.

משמעות סכום הכתובה בימינו

בתקופת המשנה והתלמוד, אכן היתה חשיבות עצומה לסכום שנכתב בכתובה. אבל כיום אין כמעט משמעות לסכום זה, וגם אם החתן והכלה יגיעו חס וחלילה לגרושין, לסכום שנכתב בכתובה תהיה משמעות מועטה. והסיבה לכך היא, שחכמי הראשונים קיבלו את שתי תקנותיו של רבנו גרשום מאור הגולה, שחי לפני כאלף שנה, והיה מגדולי החכמים הראשונים באשכנז. הוא תיקן שאדם לא יוכל לשאת שתי נשים, וכן שהבעל לא יוכל לגרש את אשתו ללא הסכמתה. תקנות אלו הפכו את הקערה על פיה. עד אז כל הכח היה בידי של הבעל, הוא היה יכול לגרש את אשתו ללא הסכמתה, ולכן היה צורך לדאוג לזכויותיה של האשה על ידי ההתחייבות שלו בכתובה, שאם יגרשנה, ישלם לה את הסכום הנקוב בכתובה. ובאותם הימים המשא ומתן על הסכום שכתוב בכתובה היה משמעותי ביותר, כי על ידי גובה הכתובה משפחתה של הכלה היתה יכולה להבטיח את עתידה, הן על ידי הרתעת הבעל מלגרש אותה, ואם יחליט לגרשנה יאלץ לשלם לה סכום שיאפשר לה חיים טובים לאחר הגרושין.

אולם מקבלת התקנות הללו, לא יכול יותר הבעל לתת לאשתו גט ללא הסכמתה. וכל זמן שלא תסכים להתגרש, לא יוכל להתקשר עם אשה אחרת, הואיל ועל פי תקנת רבנו גרשום אסור לו להיות נשוי לשתי נשים בעת ובעונה אחת. ולכן אף אם כתוב בכתובתה סכום זעום, מכל מקום כל זמן שלא תתרצה להתגרש, לא יוכל הבעל לנתק את קשריו עמה, וכך תוכל האשה לדרוש מבעלה את הסכום הסביר לדעתה תמורת הסכמתה לקבל את הגט.

כלומר, מקבלת התקנות של רבנו גרשום, תלויים הגרושים במשא ומתן שבין בני הזוג, ואם רצונו של הגבר לגרש את אשתו חזק מרצונה להתגרש, בדרך כלל יצטרך לשלם לה יותר ממחיר הכתובה. ואם להיפך, האשה רוצה להתגרש יותר מהאיש, מן הסתם תוותר לו על חלק מהכתובה. ורק במקרים יוצאים מן הכלל, שהאשה בשום פנים לא מוכנה לקבל גט, ולדעת בית הדין המצב המשפחתי שביניהם מחייב גרושין, יתירו לבעל לשאת עוד אשה, בתנאי שמאה רבנים יחתמו על פסק הדין שיתיר לו לשאת אשה שנייה בעודו נשוי לאשתו הראשונה.

וגם במקרה של התאלמות, מצבה של האשה לא יקבע על פי הכתובה, משום שעל פי החוק האשה מקבלת חצי מהרכוש המשותף, שזה בדרך כלל יותר משווי הכתובה. ולכן כיום, אין סיבה שמשפחות החתן והכלה יתווכחו ביניהם על גובה סכום הכתובה. ורק במקרה שהחתן מציע סכום נמוך במיוחד, או שצד הכלה תובע סכום גבוה במיוחד, יש מקום לחשוש שסכומים אלו יהיו בסיס למשא ומתן במידה ויתגרשו, ולכן על הצד שכנגד לעמוד ולתבוע שסכום הכתובה יהיה נורמאלי, היינו סכום שמקובל אצל רוב הזוגות.

התחייבויות נוספות בכתובה

כפי שהסברנו המטרה העיקרית של הכתובה, היא הבטחת זכויותיה של האשה במידה והזיווג לא יעלה יפה והם יתגרשו. ומכיוון שכבר עוסקים בזכויותיה של האשה, הוסיפו חכמים וקבעו בנוסח הכתובה את שאר ההתחייבויות שהתורה הטילה על הבעל כלפי האשה. ומקור החיובים הללו נזכר בפסוק (שמות כא, ט): "שאר כסותה ועונתה לא יגרע". שארה פרושו מזונותיה, כסותה אלו הבגדים שהבעל צריך לקנות לאשתו, ועונתה פרושו יחסי אישות.

הכתובה עצמה מנוסחת בצורה של הצהרת העדים. ומאחר שבעת ניסוח הכתובה, בימי הבית השני, רוב העם היו דוברי ארמית, לכן תקנו חכמים את נוסח הכתובה בלשון הארמית, כדי שכל החתנים והכלות יבינו במה מדובר. ומאז נשמר הנוסח גם בעת שהלשון הארמית כבר לא היתה שגורה בפי כל. וראוי כיום להסביר לחתן ולכלה לפני הקידושין את נוסח הכתובה. ויש נוהגים לקרוא את הכתובה מתחת לחופה בתרגום עברי, כדי שכל המשתתפים בחתונה יבינו את משמעות הכתובה, ובכללם כמובן גם החתן והכלה.

וכדי שהדברים יובנו, נתרגם לעברית את אותו חלק מן הכתובה שעוסק בהתחייבויות של החתן לכלה בעת שהם נשואים, וכך הוא הנוסח: "אנו מעידים, כי החתן פלוני בן פלוני אמר לכלה פלונית בת פלוני: היי לי לאשה כדת משה וישראל. ובעזרת ה' אעבוד ואכבד ואזון ואפרנס ואכלכל ואדאג ללבושך כדרך אנשים בישראל המפרנסים נשותיהם באמת... והריני מתחייב למזונותיך, כסותך וסיפוק שאר צרכיך, ולקיים עמך יחסי אישות כדרך כל הארץ". ולאחר מכן מזכירים סכום הכתובה, שהחתן מתחייב לתת לכלה במקרה שיתגרשו. ומסיימים העדים ומצהירים: "ונתרתה הכלה לחתן, והייתה לו לאשה".

החיוב לתת כתובה

כבר למדנו ששטר הכתובה הוא מגילת הזכויות של האשה, שבה כתוב כל מה שהחתן מתחייב כלפי אשתו, הן בעת שהם נשואים, והן אם חלילה נישואיהם יעלו על שרטון והם יתגרשו.

וכל כך חשוב לעגן את הנישואים בהתחייבויות ממשיות שיתנו בטחון לאשה, עד שקבעו חכמינו ז"ל הלכה, שאסור לאדם לשהות עם אשתו אפילו שעה אחת בלא כתובה (ש"ע אה"ע סו, א). ואם למשל אבדה לאשה הכתובה, מיד חייב הבעל לכתוב לה כתובה חדשה, ולכן צריכה הכלה להקפיד מאוד על שמירת הכתובה. ובדרך כלל נוהגת הכלה להפקיד את כתובתה בבית הוריה. וכיום בהרבה מן המועצות הדתיות תקנו מנהג יפה לכתוב את הכתובה בשני עותקים, עותק אחד נשאר ברשות הכלה, והעותק האחר מופקד בידי המועצה הדתית. וזה כדי שאם הכתובה שנשארה אצל הכלה או הוריה תאבד, לא יצטרכו החתן והכלה לפרוש זה מזה עד לכתיבת שטר כתובה חדש, אלא יוכלו להמשיך ולחיות ביחד על סמך הכתובה המופקדת במועצה הדתית.

לעיתים קורה שמרוב המתח מתבלבל החתן או מי שהיה מופקד על שמירת הכתובה, ושוכח להביא את שטר הכתובה למקום החתונה. והשאלה מה לעשות, מצד אחד כל המוזמנים עומדים ומחכים, ומצד השני בלי כתובה אי אפשר לערוך את החופה, שהרי למדנו, שאסרו חכמים על החתן לשהות עם אשתו אפילו שעה אחת ללא כתובה. לנסות לכתוב בו במקום את שטר הכתובה בכתב יד, הוא פתרון קשה מאוד, משום שצריך לדעת את הנוסח היטב, וכל טעות עלולה לפסול את שטר הכתובה.

ולכן למעשה, אם ניתן להביא במהירות סבירה כתובה חדשה, אז ימתינו כולם עד להבאת הכתובה. אבל אם הדבר יארך זמן רב, בשעת הדחק אפשר להקל ולערוך את החופה גם ללא כתובה, וזאת בתנאי שהחתן יתחייב בעל פה בפני העדים על כל תנאי הכתובה. כלומר במקום השטר תהיה עדות בעל פה שהחתן קיבל על עצמו את כל חיובי הכתובה, ואם חס וחלילה יתגרשו, יתן לכלה סכום השווה למאתיים זווים. ואם אפשר רצוי שלפני החופה החתן יקנה לכלתו רכוש בשווי של מאתיים זוז כפקדון עד למתן הכתובה.

דיני כתיבת הכתובה

לאחר שלמדנו על חשיבותו של שטר הכתובה, ברור ששטר הכתובה חייב להערך על פי כל הכללים והדקדוקים ההלכתיים, כדי שלא יהיה ספק בכשרותו.

ראשית נתחיל בדיני השטר. שמות החתן והכלה צריכים להכתב בצורה מדויקת, ואם יש להם כמה שמות, צריך להזכיר את כולם. וכן צריך להזכיר את שמות הוריהם, וגם בשמות ההורים יש לדקדק. ואם טעו בכתיבת שמם או שם הוריהם, הכתובה פסולה. וכן צריך לדקדק בכתיבת התאריך של נתינת הכתובה, שאם כתבו תאריך המוקדם ליום הנתינה, הכתובה פסולה. ולכן מדקדקים שלא לערוך את החופה בבין השמשות, שהוא ספק מהיום הקודם ספק מהיום החדש, ואי אפשר לכתוב בכתובה תאריך מדויק. וכן צריך לציין את העיר או הישוב שבו נערכה החתונה, שללא ציון המקום השטר פסול.

ולאחר שהשטר נכתב כהלכתו, צריך לערוך קניין, היינו מעשה שעל ידו מתחייב החתן הלכה למעשה בכל מה שכתוב בכתובה. לא כאן המקום לבאר את משמעותו של הקניין, ורק נציין בקיצור, שזהו קניין חליפין, והוא נעשה באופן שהרב נותן לחתן מטפחת או חפץ אחר, ובתמורה מתחייב החתן בכל מה שכתוב בכתובה. לאחר מכן, מתחת לחופה, יתן החתן לכלה את הכתובה, ובזה היא קונה את הזכויות שכתובות בכתובה.

ועוד לפני מעשה הקניין, צריך לייחד שני עדים כשרים שיראו כיצד נעשה הקניין, וכינתן החתן לכלה את הכתובה. ונוגים שאותם עדים שמעידים על הקידושין הם המעידים וחותרים על שטר הכתובה.

וכל נוסח הכתובה מנוסח בצורה של הצהרת העדים שמעידים איך שראו את החתן מקדש את הכלה, ומתחייב כלפיה בכל מה שכתוב בכתובה. ולכן הם צריכים לחתום בסוף השטר. וכיום נוהגים שגם החתן מצרף את חתימתו לכתובה, אבל חתימת העדים מצד הדין מספיקה.